

havde om, at der ikke skulle blive et hul i 1999, bliver opfyldt, og ikke tage gidsler i den forbindelse.

Det synes jeg egentlig er en vigtig ting: Her tager vi hverken fanger eller gidsler; her prøver vi at løse problemerne!

Til hr. Frank Dahlgaard må jeg sige, at den sikkerhed, han udbeder, kan han ikke få, for ingen af os kan afskære virksomheder eller Danske Elværkers Forening eller andre i at rejse en sag og argumentere den helt op til Højesteret. Så ingen kan give ham den sikkerhed, for den ville jo i så fald bestå i, at vi enten tog alle i ed – og det kan vi jo ikke, – eller indførte en bestemmelse om, at der ikke kunne klages til en domstol. Og det ville i hvert fald være grundlovsstridigt.

Så det ønske kan man ikke opfylde. Det, man derimod kan sørge for, er, at Justitsministeriet er overbevist om det, og at der i øvrigt er blevet brugt de rette håndværkere i forbindelse med udformningen af forslaget, og det har vi jo gjort. Som jeg sagde før, har vi anvendt den rådgivning fra Kammeradvokaten, der var på området.

Man kan vel sige, at der er meget jura, hvor der er en gråzone, hvor det er vanskeligt, fordi der er gode argumenter for både det ene og det andet, men efter at have læst alle dokumenterne kan jeg personlig overhovedet ikke se, at der skulle være et grundlovsproblem i det her, og jeg vil godt sige, at regeringen føler sig på fuldstændig fast grund.

Og vi ville efter min mening komme ud i uoverskuelige forløb ved, at vi nu skulle til at forhandle om dét, for hvilke andre eksperter skulle vi så vælge? Skulle det være de juridiske fakulteter, eller skulle det være sagførere? Og hvilket sagførerkontor skulle man så vælge osv.? Og det ville alligevel ikke give nogen sikkerhed af den absolutte karakter, som hr. Dahlgaard kræver.

Så svaret på det spørgsmål er blankt nej. Derimod siger jeg ja til, at vi undervejs medtager alle de juridiske argumenter, alle de juridiske synspunkter, alt det, vi har belyst på den gode måde. Det vil vi selvfølgelig gøre, og det vil vi gøre på en ordentlig og forsvarlig måde.

Så vil jeg endnu en gang kvittere for debatten og i øvrigt sige, idet jeg glemte at svare fru Aase D. Madsen på spørgsmålet:

Vi har netop haft Dansk Industri til en gennemgang af konsekvenserne på nogle områder, og det er ikke mit indtryk, at der er nogen sag-

lig uenighed os og dem imellem med hensyn til virkningerne, og det skal jeg meget gerne sørge for også kommer frem til udvalget i forbindelse med besvarelsen af spørgsmålene dér.

Men som en af ordførerne sagde det i dag, skal man jo være opmærksom på, at mange af de fordele, industrien har fået ved liberaliseringen, jo allerede er indtrådt, og det betyder, at man er tilbøjelig til at glemme det, når man skal gøre det samlede resultat af liberaliseringen op. Men det er klart, at det her jo er en proces, der strækker sig over flere år, og i det samlede regnestykke er industrien en af de store vindere.

Det er naturligvis i samme forbindelse vigtigt at få understreget, at når finanslovaftalen – som fru Aase D. Madsen selvfølgelig ikke er omfattet af – pålægger os at spare 2 mia. kr., vil det alt andet lige gå ud over og nedsætte de forbrugerfordele, der er knyttet til en liberalisering på området. Det siger næsten sig selv.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg konstaterer altså, at § 7 skal forstås som en ren nødretsparagraf. Men hvis dette er tilfældet, ville jeg nu nok komme med et bud på nogle formuleringer, der sikrer, at hr. Frank Dahlgaard ikke behøver at lægge ublu pres på ministeren for at anvende paragraffen i en forkert retning.

Så jeg må konstatere med tilfredshed, at der er tale om ren nødret, men så håber jeg også, at formuleringerne bliver derefter.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker naturligvis ikke at afskære nogen som helst fra at gå til domstolene og prøve gældende lovgivning eller nye lovforslag, når de er blevet til love. Selvfølgelig ikke. Det har jeg heller aldrig nogen sinde rejst ønsker om.

Vi ønsker heller ikke nogen absolut sikkerhed for, at det her er inden for grundlovens rammer, for det kan man jo ikke få, men da vi ligesom er i gang med at bygge et hus – for nu at blive i billedsproget – ønsker vi en tilstandsrapport fra en uvildig instans, en tilstandsrapport, der kan give os et sikrere grundlag for at vide, at når huset er bygget, er det inden for grundlovens rammer.

Det er det, vi ønsker, og det ønske fastholder vi, og jeg går ud fra, at ministeren er i stand til sammen med sine embedsmænd at finde frem